

در دانشگاهها چه می گذرد؟

همه ساله با فرا رسیدن مهرماه جنب و جوشی در سراسر ایران به چشم می خورد که آن پایان تعطیلات تابستانی دانشگاهها و مدارس و آغاز سال تحصیلی جدید است و میلیونها دانش آموز، دانشجو، معلم و استاد دانشگاه در اجرای برنامه های آموزشی روانه مراکز آموزشی می شوند.

آموزش و پرورش کشور ما در طرح برنامه و اجرای آن در تمام سطوح ابتدایی، متوسطه و عالی بعد از انقلاب ۵۷ در رساندن ایران به کشورهای مترقی و پیشرفته جهان ناکارآمد بوده است. در سال تحصیلی گذشته در مراکز آموزشی نیز چون سراسر ایران زمین دانشجویان و استادان و دانش آموزان و معلمان از نبودن آزادیهای مصرح در اعلامیه جهانی حقوق بشر محروم بوده اند اگر اشاره ای به سال گذشته شد از آن جهت است که در دهه های گذشته آزادیهای فردی و اجتماعی در مراکز آموزشی ملاحظه می شده است. با نگاهی گذرا می بینیم که در سال گذشته با اعلام انقلاب فرهنگی دوم از سوی صاحبان قدرت که به ناروا بر سرنوشت و هستی ملت ایران سلطه یافته اند. در این اندیشه اند که امکانات ناچیزی را که در پی مقاومت مدام مردم ایران طی سال های طولانی بدست آمده محو و نابود سازند و با طرح برنامه های خشونت بار و اجرای آنها به گفته خودشان به پاکسازی مجدد اقدام کنند.

حبس اخراج تعلیق در مراحل و دوره های آموزشی تهدید احضار صدور احکام سنگین و قرارهای مالی سنگین تر از آن برای بازداشت شدگان بمنظور ایجاد رعب بیشتر هر روز فزونی می یابد. بازنشسته کردن و لغو قرار دادهای معلمان و مدرسان و استادان مورد توجه و علاقه دانشجویان به بهانه های گوناگون، مسلط کردن بیش از پیش بسیجی ها بر محیط دانشگاهها و مجاز بودن مأموران اطلاعاتی و امنیتی، بسیجی و حراسات ها در هر نوع رفتار با فرهیختگان جامعه دانشگاهی بخش هایی از اقدامات سرکوبگرانه بر کرسی قدرت نشستگانتست و این اقدامات مانعی است بزرگ برای رسیدن به هدفهای والایی که دانشگاهها برای آن ایجاد شده اند.

در شروع سال تحصیلی ۸۷-۸۶ تعدادی از دانشجویان از سال گذشته همچنان در بندند تعدادی دیگر بعلت نگرانی از بازداشت به دانشکده های خود مراجعه نکرده اند و در مجموع جای بسیاری از دانشجویان دگراندیش، آزادخواه در کلاسهای درس خالیست.

در آغاز کار دانشگاهها رئیس دانشگاه تهران به تهدید می پردازد و می گوید دانشجویان باید از حوادث پیش آمده در دانشگاه امیرکبیر پند بگیرند. شنیده و خوانده اید که در سال تحصیلی پیشین به بهانه های مختلف تعدادی از دانشجویان این دانشگاه بازداشت شدند و بعضی از آنان به اتهامات سنگینی متهم شده و در بند ۲۰۹ اوین می باشند و شنیده می شود فیلم اعترافات آنان را به رؤسای دانشگاهها در جلسه ای خصوصی نشان داده اند. هم بندهای این دانشجویان زندانی و خانواده هایشان بارها اعلام کرده اند که اینان تحت شرایط سختی مورد اذیت و آزار و شکنجه قرار دارند و رنجنامه ای که خانواده های سه دانشجوی زندانی اوین به سایت ها و مراکز مدافع حقوق بشر ارسال داشته اند، هر خواننده ای را آزرده دل می کند. مگر نه اینست که دانشگاهها باید از استقلال برخوردار باشند و برای تحقق جامعه ای آزاد و مردمسالار استاد و دانشجو باید در محیطی فعال باشند که سایه سنگین نیروهای سپاهی و امنیتی بر آن گسترده نشده باشد. باید استنادی برگزیده شوند که علاوه بر آگاهی لازم در رشته تحصیلی خود و صاحب نظر بودن در آن علم به روشهای پیشرفته آموزشی در جهان در حال تحول امروزی مجهز باشند. وزارت آموزش عالی و فناوری موظف به تهیه امکانات لازم برای دانشگاههای ایرانست. در حالیکه با گرانی روزافزون قیمت نفت درآمدهای ارزی حکومت در حال افزایش فوق العاده است ولی آموزش در آن ناچیزترین سهم را دارد بنحوی که معاون وزارت علوم با شروع کلاسهای دانشگاهی اعلام می کند ما فقط برای تکمیل و قابل استفاده کردن مراکز آموزشی خود نیاز به ۳۰۰ میلیارد تومان پول داریم که دولت در اختیار ما نگذاشته و گرفتار کمبود بودجه می باشیم. و این در حالیست که بودجه های مملکتی و درآمد سرشار نفت به چاه عمیق خرید سلاح های جنگی و فعالیت های پنهانی از چشم ملت ایران فرو می ریزد بدون آنکه صاحبان اصلی این سرزمین که ملت بزرگ ایران می باشند از چند و چون این معاملات کمتر خبری داشته باشند.

ما بر این باوریم که در سیستمهای آموزشی متکی به سلطه و استبداد رشد جامعه مسیر صحیح خود را طی نمی کند. پرورش یافته شدگان یک آموزش استبدادی در مقابله با نابسامانی ها ناتوان شده و از خردورزی در امور غافل می شوند. در دانشگاههای ما آزادی و سخن از آزادی فکر و بیان بشدت تحت فشار حکومت است و سخنان آقای احمدی نژاد درباره آزادیهای جوانان و دانشگاهیان خلاف وقایع و حقایقی است که ملت ایران شاهد آنست و تا استقلال محیط های دانشگاهی و آزادی استاد و دانشجو مفهومی واقعی پیدا نکند همچنان که گفته شد ایران ما روز بروز از دسترسی به آینده ای روشن دورتر خواهد شد.

آنچه در آمریکا رویداد

ادامه از صفحه ۱

سازمان های طرفدار حقوق بشر و نهادهای مختلف دیگر بوده است. رئیس دانشگاه مصلحت را چنین دیده که با ایراد آن سخنان و بکار بردن آن جملات خود را از هجوم حملات انتقادی در مورد این دعوت و عواقب آن برهاند و باصطلاح اینطور وانمود نماید که منظورش از برپائی این جلسه و دعوت از آقای احمدی نژاد صرفا انتقاد از عملکرد ایشان بوده و نه چیز دیگری. اکنون برای همه ایرانیان میهن دوست و حق گو و حق طلب این سوال پیش می آید که چرا باید عملکرد و موضع گیری حکومت جمهوری اسلامی بگونه ای باشد که دعوت از رئیس جمهور آن برای رئیس یک دانشگاه معتبر آنچنان مشکلات و انتقاداتی را بیافریند که او برای فرار از آنها آنگونه خارج از عرف معمول عمل کند و آنچنان حیثیت ایران و ایرانی را در صحنه جهانی مخدوش گرداند.

ملت ایران سال ها قبل حضور دکتر مصدق نخست وزیر دولت ملی ایران را در سازمان ملل بخاطر دارد که با وجود انتقادات شدیدی که از مداخلات قدرتهای بیگانه در امور ایران داشت و با وجودیکه قدرتهای استعماری را در سطح جهان به چالش کشید چگونه توانست احترام جهانیان را به خود و به ملت ایران جلب نماید و چگونه ماجرای ملی شدن صنعت نفت را به نفع ایران به پیش ببرد و چگونه ملت آمریکا را به برخورد ستایش آمیز از خود بعنوان قهرمان ملی ایران وادار کند و این موفقیت ها تنها بعلت اتخاذ سیاست های درست و رعایت عرف بین المللی و استفاده صحیح و به موقع از تضاد منافع موجود بین قدرتها بدست آمد. امروز به برکت پیشرفت های حیرت انگیز در زمینه ارتباطات، دنیا به یک دهکده جهانی تبدیل شده است هر عملکرد و رویدادی و هر بیان و موضع گیری و هر گونه رفتار با شهروندان از طرف دولت ها در ظرف چند دقیقه در سطح جهان منتشر می شود و به اطلاع جهانیان می رسد.

آیا وقت آن نرسیده که قدرت مداران حکومت جمهوری اسلامی درک نمایند که در چه عصری و در چه جهانی زندگی می کنند و عملکرد و موضع گیری خود را بر اساس جهان امروز تنظیم نمایند و رفتار خود را با ملت بزرگ ایران بگونه ای قابل قبول برای جامعه جهانی تصحیح کنند که تا چنین عکس العمل ها و برخوردهای حیثیت بریادده و روبرو نشوند و باعث سرشکستگی ایرانیان در انظار جهانیان نگردند.